

Lopusni János

Lopusni János vagyok, 1974-ben születtem Kiskunhalason. Majdnem innentől számíthatom a fő érdeklődési területemet, az elektronikát. Szüleim korán elváltak így édesanyám nevelt. Sokat köszönhetek Nagypapámnak. Mivel velük laktunk, Nagypapámmal nagyon sok technikai megoldást véghezvittünk. Mindig 'buheráltunk' valamit, ennek kapcsán fejlődött kezűgyességem. Nagypapa lakatosként a vasas szakmában igencsak toppon volt. Megoldhatatlan probléma nem létezett! Papa mondásai közül az egyik: „Nincs lehetetlen, csak tehetetlen”

Kb. 7-8 éves lehettem, amikor a digitális technika kezdett érdekelni. Mindig fejleszteni akartam valamit, de mivel ekkor még szakmai tudásom nagyon gyér volt, elkezdtem könyvtárban, könyvesboltban kutakodni szakkönyvek után. Találtam is megfelelő szakirodalmat, ami nem túl tudományosan magyarázta a dolgokat. Rengeteg nyomtatott áramkört terveztem, magam gyártottam mindent. Volt min gyakorolni, mert az ötletek kifogyhatatlanok a mai napig.

A hangtechnika is meghatározó, kezdetben erősítők tömegét gyártottam, sokféle típusból, ezek működése számomra lenyűgöző. Innen alakult ki a hangosítás és disco-technika, valamint a világítás és fénytechnika szeretete. Mindennek a belső működése érdekelt, nem elég, hogy működik, de miért és hogyan? Persze nem lehet mindent a legapróbb részletekig tudni, de mindig vannak újabb és újabb dolgok, amik egy érdeklődő ember számára fontos lehet.

A számítástechnikával időközben meg kellett ismerkednem, mert a digitális technika és a számítógép egymással elválaszthatatlan kapcsolatban van. A középiskolát a Petőfi Sándor Gimnáziumban végeztem, és már ekkor is érdekelt az automatizálás. Stúdiósként megcsináltam, hogy a zenét szünetekben az akkori csengető óra indítsa, persze akkor még kazettás magnóról szólt a zene és nem volt internet. A tanárokat a frász kerülgette, hogy pont kicsengetéskor üvölt a zene, és hogy érhetek én ilyen hamar le a stúdióba zenét indítani... Folyamatosan fejlesztettem a technikát, és igyekszem nyomon követni az újításokat.

Középiskola után elektronikai műszerésznek tanultam. Ezzel sikerült elhelyezkednem oktatás-technikusként a gimnáziumban. Néhány év elteltével beiratkoztam a Gábor Dénes Főiskolára, és munka mellett elvégeztem a mérnök-informatikus képzést. Ekkor már nagyon kezdtem beleásni magam a mikroszámítógépek világába, diplomamunkám is ezzel kapcsolatos lett. A mikroszámítógépek azok a kis csoda integrált áramkörök, amik programozhatók és bármi megépíthető belőlük. Ami eddig bonyolult és sok alkatrészből állt, az most néhány alkatrészből kialakítható - ez az, ami engem rabul ejtett és a következő éveket meghatározta.

Mindeközben kellett informatikatanár a gimnáziumba, és az akkori igazgató, Solti Kálmán azt mondta: „Janikám, ha már úgyis ilyen tanulsz és ezzel foglalkozol, akkor már taníthatnád is” Hát belevágtam ebbe is! És beiratkoztam az Óbudai Egyetemre a mérnök informatikus tanári szakra. A számítógépes hálózatokat is nagyon szeretem. A főiskola után az oktatás-technikus munkakört rendszergazdai tevékenységek követték. A hálózat fejlesztése és kiegészítése wifi hálózattal izgalmas kihívás volt.

A diákoktól sokszor kérdezem: Mi a hobbid? Mi érdekel? Mert mindegy, mit csinálsz, csak szeresd és kitartó legyél, mert az könnyebb és élvezetesebb teszi a munkavégzést! Ha a munkád a hobbid, az csodás dolog!

Ha azt mondom valakinek: „Jó munkát”, sokszor az a válasz: „Láttál már olyant?” Igen, imádok: szerelni, forrasztani, új megoldásokat alkalmazni, és másokat arra sarkallni, hogy szeressék, amit csinálnak. Légy nyitott a világra! Annyi csodálatos dolog van!

Köszönöm a figyelmet.